

Beregning var blevet 9 Frihandelsmænd og 5 Protektionister. Imidlertid valgte man en anden Vej. Man indsatte 7 Landstingsmænd og 7 Folketingsmænd og opnåede derved, at det blev lige mange Protektionister og Frihandelsmænd. Det passede imidlertid ikke ganske rigtigt, og man tog saa 4 under Finansministeriet forterende Told-embedsmænd til. Og opnåede derved et protektionistisk Flertal paa 11 Medlemmer imod et frihandelsvenligt Mindretal paa 7. Jeg vil advare ærede Medlemmer her af Tinget og ogsaa Folk uden for Rigsdagen mod at lade sig vilde af dette ved en dygtig Taktik fremkalde tilsyneladende Flertal. — Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa, at vi nu ret snart, naar denne Lov kommer til at foreligge her, ville kunne vente en hel Mængde protektionistiske Indragerer, saa vidt jeg har hørt; en hel Vogn fuld — om de blive trykte allesammen, ved jeg ikke, men det bliver i alt Fald en stor Mængde. Jeg vil i denne Forbindelse henlede Tingets Opmærksomhed paa, hvad Spionnet en Gang sagde om disse Bestyttelsesraab; han kaldte dem: „de høje Skrig, som ingen er i Stånd til at opløste med mere bedøvende Kraft end de tilsyneladende saa patriotiske industrielle“. Jeg vilde ønske, at en Mand som Spionnet endnu levede vort Finansvæsen, uden derfor at rette nogen Anke mod den højterede Finansminister, der efter min Overbevisning sikkert arbejder med den bedste Hensigt, men Spionnet havde nu en Gang Anskuelse om Toldspørgsmaalet, der kaldt meget nøje sammen med mine egne. — Der er endnu en Ting, jeg vil tillade mig at omtale, det er noget ret prosaisk, det er nemlig en Sild. Der gives flamske Sild, norste Sild, og Sild af mange andre Arter, men der gives ogsaa en historisk Sild. Denne historiske Sild skal jeg tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa. Jeg har gjort det samme for uden for Tinget, og det har altid været mig en Fornøjelse. Jeg synes derfor, at ogsaa Tingets Medlemmer kunne have godt af at se denne Sild paa nært Hold. Under Frihandelskampen i England, da Robert Peel arbejdede efter bedste Evne for at fremme det, han efter sin Overbevisning ansaa for det rette, uagtet hans Standsfæller ivrigt bekæmpede og hadede ham paa Grund af hans frimodige Optræden, modtog han blandt mange andre opmuntrende Skrivelser ogsaa et Brev fra Skotland, hvori stod: „Jeg er fuldstændig enig med Deres Glæselence i alt, hvad De siger imod Bestyttelses-systemet, kun synes jeg, De burde gøre en

Undtagelse med Silben.“ Den Mand, der sendte Brevet, var nemlig engageret med største Delen af sin Formue i det skotske Sildefferi. Robert Peel straffede denne i Bengeverdenen højt ansete Mand paa den Maade, at han oplæste dette Brev i Parlamentet, og derfra er Silben gaaet igennem den offentlige Bevidsthed fra Slægt til Slægt, og jeg haaber, det vil vedblive at være saaledes. Jeg har fundet Anledning til ogsaa at fremdrage denne Sild her; thi jeg har faaet det Indtryk, at den samme Sildeart eksisterer rundt omkring os og hyppigt paa Steder, hvor man mindst skulde vente at træffe den. Jeg mindes en Gang, jeg læste en Historie af Charles Dickens, hvor en Mand sidder og taler med en andens Genfærd, og hvor det siges, at hans Blik var saa stærkt, at han kunde se Knapperne bag paa Gæstens Frakke. Naar jeg har talt med Folk om Toldspørgsmaalet, er det meget ofte gaaet mig saaledes, som der staar i Dickens Bog. Jeg har ganske vist ikke kunnet se igennem vedkommende Mand og se Knapperne bag i hans Frakke; men jeg har kunnet se Silden indvendig, større eller mindre, i Almindelighed ret stor, og de Herrer skulle ogsaa nok faa den at se her.

Vi tale om Duffeligheden af at udvikle en Eksportindustri, en Industri, der kan komme til at hjælpe det danske Landbrug med Hensyn til hele vort Erhvervsliv. Man mener, at Landbruget arbejder under ret trange Raar, og vi skulde gøre os Umage for at skabe en Industri, der ved at eksportere til Udlandet kan skaffe forøget Bestyttelse til vore Arbejdere, skaffe forøget Indtægt til vort lille Samfund. Jeg anser det for overordentlig heldigt kraftigt at virke hen til at udvikle en saadan livskraftig Eksportindustri. Spørgsmaalet er kun: hvilken Medicin skal man give Industrien, naar den skal udvikles til at blive stærk og kraftig? Bestyttelsesmændene sige: Den skal have Toldbestyttelse; men vi sige fra vor Side: Den skal have Medfættelse af Bestyttelsen, den skal have Toldfrihed; ikke paa een Gang, thi det vilde være urimeligt; men den skal efterhaanden vænnes til at arbejde uden Toldbestyttelse. Saa sige Bestyttelsesmændene: Det kan ikke lade sig gøre i vort lille Land, vor Industri er ikke vænnet dertil, vi have ikke vore Arbejdsforhold ordnede saaledes, som de have det i andre Lande, hvor den ene Slægt efter den anden er gaaet i samme Retning. Vi maa holde paa Bestyttelsen for at udvikle Industrien. Ja, men vi have dog her hjemme Industrier, f. Eks. Pottemagerindustrien, der, saa vidt mig bekendt, er over 3000 Aar gammel, og som har levet i